

Cine este aproapele meu?

Era într-o sâmbătă seara, acum vreo patruzeci de ani. Doamna B. privea îngrijorată din locuința ei situată deasupra văii, la seara care amurgea. Jos era orașul în care peste zi coșurile fabricilor fumegau și războaiele de țesut panglici țacăneau, dar din care acum sunetele vagi și melodioase ale clopotelor multelor turnuri de biserici, ascuțite sau în formă de ceapă, vibrau peste înălțimi. În anii de mai înainte, serile de sâmbătă declanșaseră sentimente vesele și recunoscătoare în inima femeii care aștepta, căci sunetele clopotelor preludau duminica, iar duminica plecau din familie, oricine putea să plece, să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Dar aceasta era deja de mult. Astăzi erau gânduri triste cele pe care clopotele le trezeau în inima femeii. Un nor negru plana peste cercul familiei sale și el devenise cu anii tot mai greu și mai greu. Soțul ei se dăduse la băutură. Toată plata lui săptămânală se deplasa destul de des în cârciumă. Grijă ei era că și astăzi putea să fie din nou așa. Cât nu se rugase ea deja din această cauză lui Dumnezeu! Dar până în ceasul acesta, strigătul ei rămăsese neascultat. Încet, umbrele nopții deveneau mai negre. Soarele scurtei zile de iarnă apusese. Clopotele amuțiră. S-a făcut mai frig. Soțul ei petrecuse de mai multe ori toată noaptea afară. Dacă se întâmpla și în noaptea aceasta din nou, atunci aceasta putea să fie moartea sa.

Orele treceau. Se făcuse târziu. Îngrijorarea sărmanei femei creștea cu fiecare minut. În sfârșit, în sfârșit auzea pași, dar nu ai unui singur om, ci a mai multor bărbați. Neliniștită, a deschis ușa. Atunci a auzit glasul soțului ei. El venea însoțit de un preot bine cunoscut ei.

Pastorul K. nu propovăduia numai Cuvântul lui Hristos, răstignitul Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al Omului, ci se străduia și în viața zilnică să fie o epistolă a lui Hristos și să arate caracterul lui Hristos în fapte bune. El fusese chemat în seara aceasta la un om grav bolnav, care locuia în afara orașului. Numai o potecă îngustă ducea la casa acestuia. Pe drum se împiedicase de un obiect mare, care zăcea de-a curmezișul potecii. Apoi recunoscuse în lumina lunii un om care dormea, care, evident, era foarte beat, căci la chemarea sa a trecut numai un bolborosit de neînțeles peste buzele sale. Ce să facă? Muribundul aștepta, iar în izolarea drumului nu era de contat pe ajutor omenesc. Hotărându-se repede, preotul și-a scos paltonul călduros, l-a așezat peste omul beat, apoi și-a continuat drumul la omul bolnav. Când s-a întors, după mult timp, l-a găsit pe om aproape înghețat, în ciuda paltonului care-l încălzea. Dar a știut să se descurce. Prin frecare puternică și scuturare a reușit să obțină ca omul aproape fără cunoștință să deschidă ochii și să se ridice. Acum putea să vorbească, chiar dacă cu greu.

„Cine ești tu?” a rostit el cu întrerupere.

„Eu sunt Fritz”, a fost răspunsul. „Și care este numele tău?”

„Pe mine mă cheamă Willm.”

„Și unde locuiești, Wilhelm?”

„Acolo sus, pe deal.”

Din fericire, preotul era un om puternic. Altfel nu i-ar fi fost posibil să-l aducă acasă pe bețiv, care se împleticea și înjura pentru sine și, prin urmare, se împiedica. Dar în cele din urmă tot a reușit. La început i-a dat pe furiș femeii uimite să înțeleagă, că el nu dorea să fie recunoscut de soțul ei. Apoi a povestit pe scurt cele petrecute și la sfârșit s-a întors cu câteva cuvinte prietenoase spre protejatul său.

Există oameni beți care dau la iveală în starea aceasta o anumită blândețe, în timp ce alții își dezvăluie în ea toată starea rea a firii lor. B. făcea parte din ultima categorie. Dar îi devenise

totuși limpede, în ciuda faptului că încă nu era treaz de tot, că îi datora străinului viața sa. Când acesta l-a rugat acum să-l viziteze în locuința sa în dimineața următoare, el s-a declarat de acord la aceasta fără multă vorbă.

În dimineața următoare a pornit într-adevăr la drum, să facă vizita promisă. La timpul stabilit suna la ușa preotului, care își îndepărtase grijuliu tăblița cu numele. Doamna K. a deschis. Cu siguranță că ea ar fi avut parte de o spaimă dacă soțul ei n-ar fi pregătit-o pentru această vizită, pentru că cel care solicita intrarea arăta nu numai murdar și dezordonat, ci și de-a dreptul puțin demn de încredere.

„Locuiește Fritz aici?” a întrebat el.

„Da, aici locuiește. Deja vă așteaptă”, a răspuns doamna K. prietenos.

Și Fritz și-a salutat prietenos noua cunoștință și l-a rugat pe Wilhelm să ia loc.

B. își lăsa uimit privirile să rătăcească prin odaia bine mobilată.

„Arată chiar plăcut la tine”, a spus el după o pauză. „N-aș fi crezut aceasta despre tine.”

„Da, Wilhelm”, a replicat Fritz râzând. „Tocmai că eu nu-mi beau banii, ca tine. Ție ar putea să-ți meargă la fel de bine ca mie.”

B. s-a scărpinat sub urechi, dar n-a răspuns nimic. O clipă mai târziu s-a deschis iarăși ușa. Doamna K. aducea cafeaua și-l invita pe oaspetele ciudat să ia micul dejun cu ea și cu soțul ei. Wilhelm n-a lăsat să i se spună aceasta de două ori. El nu era prost și s-a servit ca lumea.

Preotul a încercat de câteva ori să plaseze musafirului său un cuvânt pentru inimă și conștiință. Dar acolo nu era nicio înțelegere și nicio dorință. Atunci au început să cânte clopotele bisericii din apropiere și Fritz a spus:

„Ascultă, Wilhelm, îți fac o propunere. Este duminică. Vom merge la biserică să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu.”

„Nu, nu”, a făcut Wilhelm un semn negativ cu mâna, aproape speriat, „la biserică nu mă duc. Abia dacă mai știu cum arată acolo.”

Dar apoi și-a venit în fire. Nu-i datora el celuiilalt viața sa? Atunci ar trebui să meargă totuși cu el, de dragul lui. S-a ridicat hotărât.

„El este Dumnezeu. Merg cu tine. Tu mi-ai salvat viața!”

Astfel a mers perechea împreună la biserică. Pe drum a fost întâmpinată de multe priviri uimite. Au luat loc unul lângă celălalt pe o bancă. Cântarea de deschidere a fost cântată și apoi Fritz i-a șoptit omului de alături:

„Rămâi așezat liniștit! Mă întorc. Scuză-mă pentru puțin timp!”

Wilhelm a dat din cap afirmativ și a rămas pe loc, cu toate că nu se simțea tocmai comod în mediul neobișnuit. Dar cât s-a mirat el când puțin după aceea l-a văzut stând la amvon pe salvatorul vieții sale! Credea că nu poate să-și creadă ochilor. Preotul K. a citit pilda fiului pierdut și a început să vorbească despre ea în puterea Duhului Sfânt. El a descris în cuvinte impresionante viața omului pierdut, așa cum gândește Dumnezeu despre aceasta. A vorbit despre robia lui satan și despre slujba păcatului, a vorbit despre roșcovele cu care așa de mulți, ca și fiul din pildă, doresc să se sature, ca și despre lipsa de îndestulare a unui asemenea aliment, care, de fapt, nu merită acest nume. B. înțelegea bine că predica era valabilă și pentru el. Nu era el un sărman sclav fără voință, al patimilor sale? Nu tremurau rudele sale, soția și copiii înaintea

lui? Nu sufereau ei lipsă amarnică numai pentru că el folosea ce câștiga ca să se lase pradă dorințelor sale josnice? Nu era vina sa uriașă? Dacă ar trebui să moară acum, precis că niciunul n-ar plânge o lacrimă după el. Nimeni nu i-ar simți lipsa și n-ar întreba vreodată despre el. Dar sufletul său unde s-ar duce? Pierdut, pierdut pentru totdeauna!, a trebuit să-și răspundă el singur la întrebare.

În clipa aceasta l-a atins un cuvânt din pildă, pe care preotul tocmai îl spunea cu glas ridicat: „Mă voi ridica și voi merge la tatăl meu”. Apoi a auzit descriindu-se cum fiul s-a ridicat și a plecat la tatăl său, cum a depus mărturie înaintea lui: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău” și cum după aceea tatăl l-a îmbrățișat și l-a sărutat dragăstos, pe el, fiul pierdut, în zdrențele sale murdare. Da, acestea erau cuvinte mângâietoare. Dar acest fiu se făcuse nefericit numai pe sine, dar nu și toată familia sa, așa cum o făcuse el! –

Când slujba s-a terminat, pastorul K. și-a luat încă o dată cunoscutul cu sine, în casa lui; și acum putea să vorbească altfel cu el decât mai înainte. Într-adevăr, existau multe obiecții: păcatele sale erau prea mari și prea numeroase, pentru ca ele să poată fi iertate; el călcase harul în picioare și așa mai departe. Dar preotul n-a acceptat aceste obiecții. Deja în Isaia este scris: „Veniți dar să ne judecăm, zice DOMNUL. Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca stacojiul, se vor face ca lâna” (Isaia 1.18). Dar când asemenea cuvinte îndurătoare vin din gura profetului, care pe lângă har a trebuit totuși să sublinieze așa de tare judecata, atunci cât de mare trebuie să fie harul care s-a arătat în Hristos, „care aduce mântuire tuturor oamenilor”! (Tit 2.11).

Sfârșitul convorbirii a fost că B. și-a găsit, crezând, refugiul la crucea de pe Golgota. Încă în ziua aceea, în fața unei adunări mai mari, a putut să depună mărturie despre harul pe care Dumnezeu i-l arătase lui, un păcătos adânc decăzut. Ceea ce a spus a făcut impresie. Ascultătorii au observat că vorbitorul avusese o întâlnire cu Dumnezeu. El a putut să se întoarcă la ai săi ca un om liber, care nu mai era silit să-și subordoneze voința celei a lui satan, ci care putea să vestească, bucurându-se:

Avut-am parte de-ndurare,
Dar îndurare n-am meritat.

Restul vieții lui Wilhelm a dovedit că cuvântul din 2 Corinteni 5.17,18 putea fi aplicat la el: – „Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi. Și toate *sunt* de la Dumnezeu care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos.”

Titlul original: „Wer ist mein Nächster?”
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 93-100.